

Sygn. akt VI ACa 1546/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Anna Orłowska (spr.)

Sędzia SA – Ewa Klimowicz - Przygódzka

Sędzia SA – Teresa Mróz

Protokolant: – sekr. sądowy Mariola Frąckiewicz

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2013 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w Z.

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 1 czerwca 2012 r.

sygn. akt XVII AmA 229/09

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w Z. kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 1546/12

UZASADNIENIE

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przeciwko Spółce (...) S.A., na podstawie art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 Ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes UOKiK uznał, że Spółka ta stosuje we wzorcach umów postanowienia uznane za niedozwolone i wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁽⁴⁵⁾ k.p.c.

Decyzją (...) z dnia 28 listopada 2008 r., w punkcie III Prezes UOKiK, po przyjęciu zobowiązania Spółki (...) S.A. do zaniechania tych działań poprzez aneksowanie umów istniejących już w obrocie prawnym nałożył na Spółkę obowiązek wykonania tego zobowiązania do dnia 1 marca 2009 r. Jednocześnie Prezes UOKiK zobowiązał Spółkę do złożenia sprawozdania do dnia 31 marca 2009 r. o stopniu realizacji zobowiązania przyjętego w punkcie III Decyzji.

Dnia 31 marca 2009 r. Spółka przedstawiła Prezesowi UOKiK powyższe sprawozdanie wraz z przykładowymi wzorami aneksów podpisanych umów.

Postanowieniem z dnia 12 maja 2009 r. Prezes UOKiK wszczął z urzędu postępowanie w sprawie nałożenia na Spółkę kary pieniężnej z tytułu niewykonania w sposób określony zobowiązania określonego w punkcie III Decyzji z dnia 28 listopada 2008 r.

Spółka (...) S.A. zakwestionowała zasadność wszczętego postępowania podnosząc, że nałożone Decyzją z dnia 28 listopada 2008 r. zobowiązanie wykonała i wniosła o umorzenie postępowania na podstawie art. 105 k.p.a.

W dniu 3 listopada 2009 r. Prezes UOKiK wydał zaskarżoną Decyzję nr (...), na mocy której nałożył na Spółkę karę pieniężną w wysokości 997.928 zł. W uzasadnieniu przedmiotowej Decyzji Prezes UOKiK wskazał na odmienny sposób aneksowania umów i wprowadzenia przez Spółkę do ich treści postanowień innych niż te, do których była zobowiązana Decyzją z dnia 28 listopada 2008 r., tj. do aneksowania umów zawartych z konsumentami przy wykorzystaniu treści wzorca umowy „Przedwstępna umowa sprzedaży numer...”, który został przedłożony przez Spółkę w toku postępowania przy pismach z dnia 9 i 25 czerwca 2008 r.

Odwołaniem z dnia 20 listopada 2009 r. Spółka zaskarżyła Decyzję (...) z dnia 3 listopada 2009 r. W uzasadnieniu swojego stanowiska Spółka wskazała na błędną wykładnię oraz niewłaściwe zastosowanie przez Prezesa UOKiK art. 107 w zw. z art. 28 ust. 1 uokik polegającego na nałożeniu na Spółkę kary pieniężnej za niewykonanie obowiązku określonego w części III Decyzji z dnia 28 listopada 2008 r. Zarzuciła Prezesowi UOKiK nadinterpretację art. 28 ust. 1 uokik przez narzucenie na nią sposobu wykonania zobowiązania, które nie było przedmiotem rozstrzygnięcia. Spółka podniosła, że do jej obowiązku należało usunięcie z obrotu postanowień, które Prezes UOKiK zakwalifikował jako niedozwolone, bez wyraźnego określenia sposobu aneksowania.

Wyrokiem z dnia 1 czerwca 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uchylił zaskarżoną decyzję i rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Uzasadniając rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy wskazał, iż art. 28 uokik dotyczy sytuacji, kiedy organ ochrony konsumentów w drodze decyzji administracyjnej nakłada na przedsiębiorcę określone obowiązki, jednakże uwzględniając przy tym propozycje strony postępowania. Organ wydając decyzję na podstawie art. 28 uokik stwarza więc możliwość samodzielnego określenia przez przedsiębiorcę optymalnego sposobu eliminacji kwestionowanych praktyk. Propozycja sposobu usunięcia niedozwolonych praktyk musi jednakże uprzednio zyskać akceptację określonego organu.

Sąd Okręgowy podkreślił, iż decyzja wydawana na podstawie art. 28 składa się z dwóch obligatoryjnych elementów, tj. nałożenia na przedsiębiorcę obowiązku wykonania zobowiązań oraz obowiązku składania w wyznaczonym terminie informacji o stopniu realizacji zobowiązań, jednakże decyzja może zawierać elementy fakultatywne poprzez określenie terminu wykonania zobowiązań (art. 28 ust. 2) oraz nadanie decyzji w całości lub części rygoru natychmiastowej wykonalności (art. 103). Odnośnie pierwszego obligatoryjnego elementu, Sąd I instancji wskazał, że niezbędne jest określenie tych zobowiązań. W decyzji mogą być wymienione tylko takie zobowiązania, których wykonania podjął się sam przedsiębiorca. Drugim obligatoryjnym elementem powyższej decyzji jest nałożenie na przedsiębiorcę obowiązku składania w wyznaczonym terminie informacji o stopniu realizacji zobowiązań. Decyzja powinna określać bądź dokładne daty, do których przedsiębiorca ma składać informacje, bądź wskazywać co jaki okres ma to czynić. O ile jednak zobowiązania przedsiębiorcy mogły być przedmiotem swoistych negocjacji między Prezesem a przedsiębiorcą, to Prezes sam tylko decyduje o terminach składania informacji i o szczegółowości tej informacji.

W analizowanym stanie faktycznym na Spółkę został nałożony obowiązek wyrażony w zakresie określonym w sentencji Decyzji (...) z dnia 28 listopada 2008 r. polegający na zaniechaniu działań poprzez aneksowanie umów już istniejących w obrocie prawnym do dnia 1 marca 2009 r. Z treści sentencji przedmiotowej Decyzji wynika więc obowiązek zaprzestania stosowania przez Spółkę klauzul abuzywnych w stosunkach z konsumentami w drodze aneksowania dotychczas zawartych umów deweloperskich. Nie wynika natomiast określony sposób aneksowania przez Spółkę dotychczasowych umów, w którym Prezes UOKiK upatruje niewywiązania się Spółki z zobowiązania i o którym wspomina dopiero w uzasadnieniu swojej decyzji.

Jak wskazał Sąd I instancji, zgodnie z doktryną oraz z linią orzecniczą, to właśnie w sentencji decyzji zobowiązującej należy określić praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, a także zobowiązanie nałożone na przedsiębiorcę. Wywody będące częścią uzasadnienia, choć stanowią część decyzji administracyjnej, nie mogą wpływać na zmianę zakresu obowiązku sformułowanego w rozstrzygnięciu decyzji. Tym samym Sąd Okręgowy przychylił się do stanowiska powodowej Spółki, że nie można z uzasadnienia wywodzić wniosków, co do zakresu przyznanych Spółce praw ani też obowiązków na nią nałożonych. Konkretyzacja prawa dokonuje się w rozstrzygnięciu decyzji, a nie w uzasadnieniu rozstrzygnięcia, czego próbuje dowieść Prezes UOKiK. Poczynione przez Spółkę zmiany w zakresie kwestionowanych wzorców odpowiadają więc od samego początku treści sentencji Decyzji (...) z dnia 28 listopada 2008 r., jako że Spółka podjęła działania, do których została zobowiązana, a na potwierdzenie przedłożyła sprawozdanie oraz przykładowe umowy.

Sąd Okręgowy wskazał następnie, iż Prezes UOKiK nie nakazał Spółce dokonania zmian umów zgodnie z przedstawionym przez Spółkę wzorem załączonym do pisma z dnia 25 czerwca 2008 r., ani też nie sprecyzował zobowiązania do wprowadzenia konkretnych zapisów, czy określonych zmian umowy. To zaś, że Spółka w piśmie z dnia 25 czerwca 2008 r. zobowiązała się do dostosowania postanowień dotychczas zawartych umów do wskazanego przez nią wzorca, nie znalazło odzwierciedlenia w sentencji Decyzji (...). Nawet jeśli przyjąć, że sposób wykonania nałożonego na Spółkę zobowiązania został wyraźnie określony, to należy zauważyć, że określenie to zostało dokonane przez Spółkę w ramach „luzu decyzyjnego”, a nie Prezesa UOKiK i tym samym sam sposób wykonania zobowiązania nie mieści się w ramach zobowiązania nałożonego przez Prezesa UOKiK w Decyzji (...) z dnia 28 listopada 2008 r.

Sąd I instancji uznał za nietrafiony zarzut, że Spółka użyła w procesie aneksowania innych postanowień niż te, do których była zobowiązana Decyzją (...). Spółka w swojej propozycji sposobu wykonania zobowiązania uwzględniła skorzystanie z treści wzorca „Przedwstępna umowa sprzedaży numer...” podając go jako wyznacznik zmian, ale sposób wskazany w propozycji nie został odzwierciedlony w sentencji Decyzji (...). Teza, jakoby wzorzec był podstawą aneksowania zawartych dotychczas umów, jest nadinterpretacją ze strony Prezesa UOKiK, opartą na treści uzasadnienia Decyzji i jako taka nie znajduje zdaniem Sądu Okręgowego zastosowania.

Reasumując, Sąd I instancji wskazał, iż Spółka zaproponowała zakres zobowiązania w celu zmian zawartych dotychczas umów tak, aby nie stanowiły one klauzul niedozwolonych. Następnie zakres ten został przez Prezesa UOKiK zaakceptowany. Wydana Decyzja (...) nakłada obowiązek wykonania zobowiązań, nie precyzując sposobu jego wykonania. W efekcie Spółka podjęła działania zmierzające do wypełnienia zobowiązania ujętego w sentencji Decyzji (...), tj. aneksowała funkcjonujące w obrocie prawnym umowy oraz dotrzymała terminu przedłożenia sprawozdania o stopniu realizacji zobowiązania określonego w sentencji decyzji.

W niniejszym przypadku nie może mieć zatem zastosowania przepis art. 107 uokik z uwagi na wykonanie ciężącego obowiązku aneksowania umów deweloperskich w celu eliminacji z ich treści postanowień abuzywnych.

Apelację od wyroku złożył pozwany Prezes UOKiK, zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w całości. Skarżący zarzucił orzeczeniu naruszenie:

I. przepisów prawa procesowego, tj. art. 328 § 2 k.p.c. przez brak jakiegokolwiek odniesienia się przez SOKiK w zaskarżonym wyroku do postanowionego przez pozwanego zarzutu nieuzupełniania przez powoda braków formalnych odwołania w postaci przedłożenia pełnomocnictwa do reprezentacji, co skutkowało tym, że SOKiK nie doszedł do wniosku, że odwołanie powoda powinno zostać odrzucone;

II. przepisów prawa, tj. art. 130 § 2 w związku z art. 89 § 1 k.p.c. w związku z art. 6 ust. 3 ustawy o radcach prawnych poprzez brak ich zastosowania w sytuacji, kiedy pełnomocnik powoda nieprawidłowo poświadczył za zgodność kopię przedłożonego pełnomocnictwa dla siebie, pomijając obligatoryjne elementy, tj. datę i miejsce sporządzenia poświadczenia. Konsekwencją tego zaniechania ze strony SOKiK był brak odrzucenia odwołania powoda;

III. przepisów prawa, tj. art. 89 § 1 k.p.c. w związku z art. 6 ust. 3 ustawy o radcach prawnych przez brak uznania, że obligatoryjne elementy poświadczenia za zgodność dokumentu, o których mowa w art. 6 ust. 3 ustawy o radcach prawnych nie mają zastosowania do uwierzytelnienia pełnomocnictwa, o którym mowa w art. 89 § 1 k.p.c., co skutkowało przyjęciem, że dokonane przez pełnomocnika powoda poświadczenie pełnomocnictwa było prawidłowe i w konsekwencji SOKiK nie odrzucił odwołania powoda;

IV. przepisów prawa, tj. art. 479^(31a) § 2 w związku z art. 89 § 1 k.p.c. w związku z art. 6 ust. 3 ustawy o radcach prawnych poprzez brak ich zastosowania w sytuacji, kiedy pełnomocnik powoda nieprawidłowo poświadczył za zgodność kopię przedłożonego pełnomocnictwa dla siebie, pomijając obligatoryjne elementy, tj. datę i miejsce sporządzenia poświadczenia. Konsekwencją tego zaniechania ze strony SOKiK był brak odrzucenia odwołania powoda;

V. przepisów prawa procesowego, tj. art. 479^{31a} § 3 k.p.c. poprzez jego zastosowanie i uchylenie decyzji pozwanego, w sytuacji kiedy istniały przesłanki do odrzucenia odwołania powoda;

VI. przepisów art. 233 § 1 i 2 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. i art. 479^(31a) §1 i 3 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności w stosunku do załączonych przez pozwanego wraz z odpowiedzią na odwołanie powoda od decyzji Prezesa UOKiK z dnia 3 listopada 2009 r. nr (...) dowodów wskazujących na świadome i celowe działanie powoda, którego skutkiem było niewykonanie Decyzji nr (...), a w efekcie nałożenie na niego kary pieniężnej;

VII. przepisów prawa materialnego, tj. art. 107 w zw. z art. 28 uokik poprzez błędne przyjęcie, iż powód prawidłowo wykonał decyzję Prezesa UOKiK w konsekwencji czego stwierdzenie braku podstaw do nałożenia kary pieniężnej.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wnosił o uchylenie wyroku w całości, zniesienie postępowania przed SOKiK oraz odrzucenie odwołania powoda, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania powoda w całości. Nadto ewentualnie wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

Spółka (...) S.A wniosła o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, choć części jej zarzutom kwestionującym prawidłowość uwierzytelnienia pełnomocnictwa nie można odmówić słuszności.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji i wyprowadzone w oparciu o niewadliwie ustalony stan faktyczny wnioski prawne.

W pierwszym rzędzie stwierdzić należy, iż mimo trafności podniesionych w apelacji zarzutów naruszenia art. 89 § 1 k.p.c. w związku z art. 6 ust. 3 ustawy o radcach prawnych, nie zachodziły podstawy do odrzucenia odwołania.

Bezsprzecznie przedłożona do akt sprawy przez radcę prawnego R. K. uwierzytelniona przez niego kserokopia pełnomocnictwa (K.137) nie zawiera oznaczenia daty i miejsca sporządzenia odpisu, tym samym rację ma skarżący, iż nie spełnia ona wszystkich wymagań formalnych określonych w art. 6 ust. 3 ustawy o radcach prawnych, obowiązującym w dacie dokonywania czynności poświadczania zgodności pełnomocnictwa. Wymieniony przepis określa sposób sporządzania przez radcę prawnego poświadczeń odpisów dokumentów za zgodność z okazanym oryginałem, stanowiąc, iż poświadczenie – obok wskazanej w tym przepisie koniecznej treści – powinno zawierać podpis radcy prawnego, datę i oznaczenie miejsca jego sporządzenia, na żądanie – również godzinę dokonania czynności. Jeżeli dokument zawiera cechy szczególne (dopiski, poprawki lub uszkodzenia) radca prawny stwierdza to w poświadczeniu.

Przewidziane w art. 6 ust. 3 ustawy o radcach prawnych reguły określające konieczną treść dokumentu poświadczenia odnoszą się do wszystkich wypadków, w których radca prawny ma prawo poświadczania odpisów dokumentów. W uchwale z dnia 30 listopada 2011 r., III CZP 70/11, LEX nr 1027887, Sąd Najwyższy wyjaśnił, że sposób sporządzania przez radcę prawnego poświadczeń odpisów dokumentów za zgodność z okazanym oryginałem, określony w art. 6 ust. 3 zdanie drugie ustawy o radcach prawnych, ma zastosowanie również do uwierzytelniania odpisu pełnomocnictwa (art. 89 § 1 k.p.c.). Niespełnienie któregokolwiek z określonych w tym przepisie wymagań sprawia, że poświadczenie nie ma ustawowo wymaganych cech, wobec czego nie jest wierzytelne. W świetle przedstawionej przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu ww. uchwały argumentacji nie sposób podzielić stanowiska powodowej Spółki, że elementy poświadczenia odpisu dokumentu, przewidziane w ustawie o radcach prawnych, dotyczą wyłącznie sporządzania ich dla osób, na rzecz których radca prawny świadczy pomoc prawną, potrzebujących wykorzystać je w innych postępowaniach niż prowadzone przez pełnomocnika, bądź w obrocie gospodarczym, jako poświadczony odpis i w konsekwencji nie dotyczy to sytuacji przedkładania wierzytelnych odpisów pełnomocnictwa sporządzonych przez ustanowionego w sprawie radcę prawnego.

W niniejszej sprawie, w odpowiedzi na wezwanie do usunięcia braków formalnych odwołania przez nadesłanie pełnomocnictwa do postępowania sądowego, przedłożona została kserokopia pełnomocnictwa, poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powodowej Spółki, jednakże nie zawierająca wskazania daty i oznaczenia miejsca sporządzenia poświadczenia. Rodziło to konieczność wezwania pełnomocnika powódki przez Sąd I instancji do usunięcia braków formalnych pełnomocnictwa poprzez wskazanie daty i miejsca poświadczania odpisu pełnomocnictwa. Podjęcie stosownych czynności zmierzających do usunięcia tych braków leżało również w gestii Sądu Apelacyjnego, uchybienia te mogły być także sanowane z inicjatywy samej strony poprzez następcze potwierdzenie czynności pełnomocnika, co w rozpoznawanej sprawie nastąpiło w toku postępowania apelacyjnego. Na rozprawie apelacyjnej w dniu 19 czerwca 2013 r. złożone zostało pismo procesowe zawierające oświadczenie powodowej Spółki – osób upoważnionych do jej reprezentacji – potwierdzające wszystkie czynności pełnomocników powoda dotychczas dokonane w niniejszej sprawie, w tym odwołanie powoda z dnia 20 listopada 2009 r. od zaskarżonej decyzji (K.368).

W doktrynie i judykaturze dominuje pogląd uznający za dopuszczalne i prawnie skuteczne następcze potwierdzenie czynności procesowych dokonanych bez umocowania. Brak formalny pisma procesowego w postaci nienależytego umocowania pełnomocnika może być zatem usunięty potwierdzeniem strony dokonanych przez niego czynności. W tym celu sąd powinien wyznaczyć stronie odpowiedni termin (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2009 r., III CZP 118/08, LEX nr 470691).

Nie budziło wątpliwości, iż radca prawny, składający w imieniu powodowej Spółki odwołanie od decyzji, mógł być pełnomocnikiem strony, a jedynie nie wykazał należyte swego umocowania – nie uwierzytelniał w wymagany sposób kserokopii przedłożonego do akt sprawy pełnomocnictwa. Jak wywiódł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 października 2012 r., II UK 58/12, LEX nr 1243035, brak uwierzytelnienia kopii (kserokopii) pełnomocnictwa (art. 89 § 1 k.p.c.) nie oznacza braku umocowania, a jest jedynie brakiem formalnym, który może zostać uzupełniony do czasu prawomocnego zakończenia postępowania.

W świetle powyższych wywodów stwierdzić należy, iż złożenie przez stronę powodową w toku postępowania apelacyjnego oświadczenia, potwierdzającego wszystkie czynności dokonane przez pełnomocnika, wykluczyło możliwość zastosowania sankcji w postaci odrzucenia odwołania.

Nie są zasadne zarzuty apelacji odnoszące się do meritum rozstrzygnięcia. Pozwany bezpodstawnie zarzuca Sądowi I instancji, że przy rozpatrywaniu sprawy nie rozważył wszechstronnie materiału dowodowego i błędnie przyjął, że powodowa Spółka prawidłowo wykonała Decyzję (...) Prezesa UOKiK, co w konsekwencji skutkowało stwierdzeniem braku podstaw do nałożenia kary pieniężnej. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej wykładni art. 28 uokik i w kontekście treści ww. Decyzji zasadnie uznał, że powodowa Spółka wykonała nałożone nań obowiązki.

Sentencja przedmiotowej Decyzji nakładała na Spółkę (...) S.A. obowiązek zaniechania najpóźniej z dniem 1 marca 2009 r. naruszania zbiorowych interesów konsumentów na skutek działań polegających na stosowaniu w

kwestionowanych w postępowaniu wzorcach umów klauzul wpisanych do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, poprzez aneksowanie umów istniejących już w obrocie prawnym, a także złożenie stosownego sprawozdania do dnia 31 marca 2009 r. o stopniu realizacji przyjętego przez Spółkę zobowiązania. Bezsprzeczne jest, iż Decyzja nie precyzuje w sentencji w jaki sposób Spółka powinna aneksować zawarte umowy. Dopiero z uzasadnienia Decyzji wynika, że aneksowanie umów zawartych z konsumentami ma nastąpić przy wykorzystaniu wzorca „Przedwstępna umowa sprzedaży numer...”, zgodnie ze złożonymi przez Spółkę w pismach z dnia 25 czerwca 2008 r. i 25 lipca 2008 r. oświadczeniami.

Zgodnie z poglądami prezentowanymi w orzecznictwie i doktrynie, to w sentencji decyzji zobowiązującej, a nie w jej uzasadnieniu, należy określić praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i zobowiązania nałożone na przedsiębiorcę. W sentencji decyzji wydanej na podstawie art. 28 uokik konieczne jest dokładne wskazanie w jaki sposób zachowanie przedsiębiorcy ma zostać zmienione. W przypadku kwestionowania przez Prezesa UOKiK konkretnych zwrotów, sformułowań w pismach kierowanych do konsumentów niezbędne jest wskazanie kwestionowanego sformułowania oraz treści sformułowania zmienionego (Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz pod red. prof. T. Skoczego, wyd. C.H. Beck, Warszawa 2009, s. 1054-1055).

Słusznie wywodzi powodowa Spółka, odwołując się do poglądów orzecznictwa i piśmiennictwa, że rozstrzygnięcia decyzji nie można domniemywać ani wyprowadzać z treści uzasadnienia, winno być ono wyrażone *expressis verbis* w osnowie decyzji. Rozstrzygnięcie będące treścią decyzji musi być tak sformułowane, aby wynikało z niego w sposób niebudzący wątpliwości, jakie uprawnienia zostały przyznane lub jakie obowiązki zostały na stronę nałożone. W tym aspekcie za nietrafną należy uznać argumentację apelacji odwołującą się do uzasadnienia przedmiotowej Decyzji, zwłaszcza w świetle przywołanych w odwołaniu przykładowych decyzji, w których treść nałożonego przez organ zobowiązania zawiera dokładne brzmienie postanowień umownych, jakie mają zostać wprowadzone przez adresata decyzji. Wbrew odmiennym twierdzeniom apelacji specyfika i *ratio legis* art. 28 uokik nie oznacza, iż decyzja zobowiązująca, wydana przez Prezesa UOKiK na podstawie tego przepisu, nie musi zawierać elementów obligatoryjnych dla wszystkich decyzji organu ochrony konkurencji i konsumentów, w tym nałożenia obowiązku wykonania zobowiązań zaciągniętych przez przedsiębiorcę i zaakceptowanych przez Prezesa UOKiK, które winny być ściśle sprecyzowane w sentencji decyzji.

W kontekście powyższych rozważań, wobec niekwestionowanego faktu aneksowania przez Spółkę zawartych z konsumentami umów w celu wyeliminowania z obrotu postanowień, wskazanych w sentencji rozstrzygnięcia, które uznane zostały za niedozwolone, przy uwzględnieniu treści sentencji Decyzji (...) zobowiązującej Spółkę do zaniechania stosowania niedozwolonych klauzul (w brzmieniu przytoczonym w rozstrzygnięciu), poprzez aneksowanie umów istniejących już w obrocie prawnym, jednakże bez wyraźnego wskazania sposobu aneksowania, nie sposób zarzucać powodowej Spółce niewykonania zobowiązania nałożonego na nią przez Prezesa UOKiK w ww. Decyzji. Tym samym brak było podstaw do zastosowania art. 107 uokik i obciążenia Spółki karą pieniężną.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik sporu (art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.) obciążając obowiązkiem ich poniesienia stronę przegrywającą. Na sumę kosztów składało się wynagrodzenie pełnomocnika strony powodowej w wysokości zgodnej z dyspozycją § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 14 ust. 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (Dz.U.2002.163.1349).